

Súd: Okresný súd Dunajská Streda
Spisová značka: 16C/29/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2216201303
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Michal Novotný
ECLI: ECLI:SK:OSDS:2016:2216201303.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Dunajská Streda samosudcom Michalom Novotným v právnej veci žalobcu: Secapital S. a. r. l., reg. č. B108305, so sídlom 9 Rue du laboratoire, Luxembourg, Luxemburské veľkovevodstvo, zastúpeného: JUDr. Jiří Šmída, usadený euroadvokát, Bratislava, proti žalovanému: M. F., nar. XX. R. XXXX, bytom U. G. XXX, G., o 1.335,89 € s prísl., takto

rozhodol:

- I. Žaloba o zaplatenie 1.121,53 € s 5,25 % ročným úrokom z omeškania od 23. apríla 2014 sa zamietá.
- II. Žalobcovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou došlou tunajšiemu súdu 2. februára 2016 domáhal voči žalovanému zaplatenia súm uvedených vo výroku. V žalobe predniesol, že 27. januára 2014 uzatvoril so žalovaným dohodu o urovaní pohľadávky vzniknutej voči žalovanému spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., zo zmluvy o pôžičke z 23. júna 2008, ktorú žalobca nadobudol postúpením. Jej výška bola sporná a tak bola nahradená novou, ktorú však žalovaný v dohodnutých splátkach nesplatil.

2. Žalovaný sa k žalobe doručenej do vlastných rúk 9. mája 2016 nevyjadril.

3. Súd na prejednanie veci nariadil pojednávanie (§ 115 ods. 1 O. s. p.), na ktoré sa účastníci nedostavili. Žalobca sa ospravedlnil, no o odročenie nežiadal, žalovaný sa napriek riadnemu predvolaniu neospravedlnil. Preto súd vykonal pojednávanie v neprítomnosti oboch účastníkov (§ 101 ods. 2 O. s. p.) a na ňom vykonal dokazovanie listinnými, dôkazmi, a to: zmluva o pôžičke (č. l. 15), podmienky k zmluve o pôžičke (č. l. 15/rub a 16), dohoda o urovaní (č. l. 3 až 5), oznámenie o postúpení (č. l. 8) a v spojení so všeobecne známymi, resp. nespornými skutočnosťami (§ 121, § 153 ods. 1 O. s. p.) zistil tento

skutkový stav:

4. a) Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., bola spoločnosťou, ktorej predmetom podnikania bolo okrem iného poskytovanie úverov a pôžičiek z vlastných zdrojov. Žalovaný v prerokúvanej veci nekonal na účely svojho podnikania alebo zamestnania.

b) Spoločnosť Consumer Finance Holding, a.s., ako veriteľ podpísala 19. júna 2008 listinu označenú ako „Zmluva o poskytnutí Expres pôžičky“, v ktorej bol ako Klient uvedený žalovaný (č. l. 4). Táto listina obsahovala okrem iného oddiel s textom „Žiadaná výška pôžičky“, ktorý obsahoval možnosti 10.000 Sk, 15.000 Sk, 20.000 Sk, 30.000 Sk, 40.000 Sk, 50.000 Sk a 60.000 Sk, ako aj oddiel s textom „Doba splácania“, ktorý obsahoval možnosti 1, 2, 3, 4 a 5 rokov. Križikom v nej bola označená suma 60.000 Sk a 60 mesiacov. Nebolo zistené, či a kedy žalovaný túto listinu podpísal.

V oddiele „VI. Schválená výška Pôžičky (nevypĺňa sa)“ potom veriteľ doplnil, že schválená výška pôžičky je 30.000 Sk, jej celková suma je 40.245 Sk, mesačná splátka je 1.677 Sk, ich počet bude 24 a ročná úroková sadzba bude 34,36 %.

c) Nebolo zistené, či, kedy a koľko bolo žalovanému na základe uvedenej zmluvy vyplatené, kedy a koľko žalovaný zaplatil, ani ako a kedy bol žalovaný vyzvaný na splatenie dlžných súm z tejto zmluvy. Listom zo 14. januára 2013 (č. I. 8) však táto spoločnosť žalovanému oznámil, že pohľadávky, ktorá vyplýva z uvedenej zmluvy, postúpila na žalobcu.

d) Žalobca (ako „Veriteľ“) zastúpený spoločnosťou KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o.) predložil žalovanému 27. januára 2014 listinu označenú ako „Dohoda o urovaní“ (č. I. 3 až 5), ktorú žalovaný podpísal a 7. februára 2014 zaslal späť žalobcovi. Táto listina obsahovala okrem iného tieto ustanovenia:

„Časť A

Úvodné ustanovenia

1. Medzi... spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s... a Dlžníkom bola dňa 2008-06-23 uzatvorená zmluva č. 7041879..., na základe ktorej poskytol... Dlžníkovi peňažné prostriedky vo výške 1 335,99 EUR a Dlžník sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť dohodnutý úrok.
2. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok... došlo k postúpeniu pohľadávok vyplývajúcich zo zmluvy uvedenej v ods. 1 na Veriteľa, vrátane príslušenstva a všetkých práv s pohľadávkou spojených...
3. Veriteľ tak má voči Dlžníkovi pohľadávku špecifikovanú vyššie v ods. 1 a 2. Táto skutočnosť nie je medzi zmluvnými stranami sporná.

Časť B

Konštatovanie sporných skutočností

1. S ohľadom na skutočnosť, že Dlžník záväzky vyplývajúce zo zmluvy riadne a včas neplnil, má Dlžník voči Veriteľovi ku dňu uzavretia tejto Dohody záväzok (dlh) v celkovej výške 1.230,76 EUR vrátane príslušenstva (úroky, úroky z omeškania, náklady Veriteľa spojené s uplatnením pohľadávky), s ktorého splnením je Dlžník v omeškaní.
2. V predchádzajúcom odseku špecifikovaný záväzok Dlžníka ku dňu uzatvorenia tejto Dohody pozostáva z týchto položiek:
 - a) istiny: 939,48 EUR
 - b) úroku a úroku z omeškania: 259,84 EUR
 - c) zmluvnej pokuty, poplatkov a inkasných nákladov 31,40 EUR
3. Medzi Veriteľom a Dlžníkom je výška záväzku Dlžníka voči Veriteľovi z titulu zmluvy sporná...

Časť C

Urovanie

1. Veriteľ na strane jednej a Dlžník na strane druhej sa dohodli na urovaní záväzkov Dlžníka voči Veriteľovi vyplývajúcich zo zmluvy a špecifikovaných vyššie v časti A tak, že doterajší záväzok Dlžníka vrátane jeho príslušenstva zaniká a nahradzuje sa novým záväzkom Dlžníka uhradiť Veriteľovi dlžnú čiastku vo výške 1 181,53 EUR spolu s úrokovou sadzbou 7,00 % p.a. z dlžnej čiastky úveru...“.
- Žalovaný však svoj záväzok ani podľa tejto dohody neplnil.

5. Takto zistený skutkový stav vyplýva z vykonaných dôkazov hodnotených vo vzájomnej súvislosti (§ 132 O. s. p.).

Skutkové zistenia v bode 4 sú v podstate len reprodukciou príslušných listinných dôkazov, resp. ich častí, voči pravosti ktorých neboli vznesené žiadne námietky, ako aj z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nespochybnil.

Žalobca však napriek svojmu dôkaznému bremenu (§ 120 ods. 1 O. s. p.) nenavrhol ani neoznačil žiadne dôkazy na preukázanie toho, kedy a koľko bolo žalovanému vyplatené na základe pôvodnej zmluvy z júna 2008, kedy a koľko žalovaný zaplatil. Ako však bude vysvetlené ďalej, preukázanie týchto skutočností je nevyhnutným predpokladom pre posúdenie platnosti, trvania a výšky záväzku žalovaného voči Consumer Finance Holding, a.s. Ak by sa bol žalobca dostavil na pojednávanie, mohol byť v zmysle § 118 ods. 2 O. s. p. poučený o tom, že súd považuje tieto skutočnosti za sporné. Ak tak neurobil, musí znášať následky s tým spojené v podobe neunesenia dôkazného bremena.

Právne vec súd posúdil takto:

6. Žalobca sa svojich nárokov domáha v podstate z titulu dohody o urovaní z 27. januára 2014, ktorou podľa neho malo dôjsť k urovaní záväzkov medzi veriteľom a žalovaným z pôvodnej zmluvy o pôžičke.

7. Podľa § 585 ods. 1 Obč. zák. môžu účastníci dohodou o urovaní upraviť práva medzi nimi sporné alebo pochybné, pričom doterajší záväzok je nahradený záväzkom, ktorý vyplýva z urovania. Podľa § 586 Obč. zák. omyl v otázke spornosti nespôsobuje neplatnosť dohody o urovaní, rovnako nespôsobuje neplatnosť dobromyseľného urovania to, ak dodatočne vyjde najavo, že niektorá zo strán nemala v čase urovania dohodnuté právo.

Z citovaných ustanovení vyplýva, že dohoda o urovaní je dohoda účastníkov záväzkového právneho vzťahu, ktorou odstraňujú spornosť alebo pochybnosť vzájomných práv a povinností tým, že ich rušia a nahradzujú ich novými. Jej účelom je teda odstrániť existujúcu právnu neistotu medzi účastníkmi a predísť tak ďalším nezrovnalostiam alebo sporom. Spornosť môže byť skutková alebo právna, objektívna alebo subjektívna. Podmienkou platnosti dobromyseľného urovania nie je ani existencia, ani platnosť pôvodného záväzku (§ 586 ods. 2 Obč. zák.). Urovaním doterajší (sporný) záväzok zaniká a vzniká nový záväzok z urovania (§ 585 ods. 2 Obč. zák.), ktorého podstatou je, že za účelom odstránenia spornosti účastníci urobia vzájomné ústupky.

Z formulácie § 586 ods. 2 Obč. zák. vyplýva, že dohoda o urovaní predstavuje samostatný záväzovací dôvod - dôvod vzniku záväzku a je teda svojou podstatou aj samostatným zmluvným typom. Aj pre záväzok z urovania však platí ustanovenie § 495 Obč. zák., podľa ktorého je však veriteľ povinný preukázať dôvod záväzku, teda hospodársky dôvod, kvôli ktorému sa dlžník k svojmu plneniu zaviazal. Ani urovanie teda nie je abstraktným záväzovacím dôvodom, ako napríklad zmenka, ale musí byť podopreté určitou hospodárskou kauzou. Takou kauzou je v prípade urovanie práve spornosť alebo pochybnosť záväzkov medzi stranami. Dôvodom, kvôli ktorému strany uzatvorili dohodu o urovaní a zaviazali sa k novému záväzku, je odstránenie spornosti, teda aby nové záväzky medzi nimi boli postavené naisto - namiesto sporných záväzkov určitej hodnoty tak strany získavajú (možno menej hodnotné, ale) isté a nesporné záväzky, a pôvodné sporné zanikajú.

8. Spornosť alebo pochybnosť pôvodných záväzkov nie je preto len formálny predpoklad dohody o urovaní, ale jej materiálny základ - hospodársky dôvod (kauza) v zmysle § 495 Obč. zák. Práve na tomto základe sa potom môže dohoda o urovaní stať vlastným (novým) záväzovacím dôvodom, nezávislým od pôvodných záväzkov. Veriteľ, ktorý uplatňuje nároky z dohody o urovaní, potom musí v zmysle § 495 Obč. zák. kauzu tohto urovania, teda skutočnú spornosť alebo pochybnosť pôvodných záväzkov, preukázať. Práve v tom sa urovanie líši od novácie, ktorá naopak vychádza z toho, že existujúci záväzok medzi účastníkmi nie je sporný ani pochybný, ale z iných dôvodov (z inej kauzy) ho treba nahradiť iným. Tiež práve preto je skutočná existencia spornosti alebo pochybnosti podstatným predpokladom platnosti dohody o urovaní. Neexistencia spornosti, resp. v zmysle § 495 Obč. zák. jej nepreukázanie veriteľom ako kauzy urovania, znamená, že dohoda o urovaní je neplatná pre neexistenciu jej základného predpokladu (porov. uzn. Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 313/2012).

V prípade, že pôvodný záväzok vznikol zo spotrebiteľskej zmluvy, je dôsledné trvanie a skúmanie spornosti alebo pochybnosti o to dôležitejšie, že vznikom nového záväzku z urovania nemožno uplatňovať námietky proti pôvodnému záväzku. Zanikom pôvodného záväzku totiž tieto námietky strácajú svoje účinky a nemôže na ne potom prihliadať ani súd konajúci o nároku z tejto zmluvy (§ 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov). Týmto spôsobom by potom bolo možné v podstate obchádzať ustanovenia o neprijateľných podmienkach, ale aj ustanovenia normujúce následky neplatnosti určitých dojednaní (napr. v zákone č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Urovaním by totiž táto neplatnosť bola zhojená.

9. Podľa názoru súdu v prerokovanej veci nebolo dokázané, či vôbec a v čom spočívala spornosť alebo pochybnosť záväzkov medzi účastníkmi, ktorá mala byť odstránená urovaním z 27. januára 2014. Naopak, už z textu časti A a B a časti C ods. 1 tejto dohody vyplýva, že v podstate žiaden z citovaných záväzkov nie je pochybný alebo sporný, resp. nie je pochybný alebo sporný v takej miere, aby tým bola dokázaná kauza dohody o urovaní z 27. januára 2014. Už v časti A sa ako nesporná skutočnosť konštatuje, že bola uzavretá určitá zmluva, že dlžníkovi boli poskytnuté určité prostriedky (pritom zo zmluvy z júna 2008 vyplýva, že poskytnutých bolo žalovanému len 30.000 Sk, teda menej než 1.000 €, nie 1.335,99 €). Aj v časti B ods. 1 a 2 sa rekapitulujú ako nesporné jednotlivé zložky pohľadávky (istina, úroky, zmluvné pokuty). Len v časti B ods. 3 sa potom bez akéhokoľvek bližšieho spresnenia konštatuje, že „výška záväzku je sporná“, pričom v ďalšej časti sa v podstate konštatuje, že sa nahrádza rovnakým záväzkom, len s nižšími úrokmi. Podľa názoru súdu z takto vystavanej a formulovanej písomnej (§

40 ods. 3 Obč. zák.) nielenže nevyplýva záver, že by medzi účastníkmi skutočne existovala spornosť ohľadom ich záväzku, ale naopak, spornosť a pochybnosť len deklaruje, aby v ďalšom mohlo dôjsť k „urovnaniu“ a nastať jeho účinky. Skutočným cieľom dohody o urovnaní je tak v podstate len využiť formu dohody o urovnaní na to, aby sa dlh dlžníka odpútal od pôvodného záväzkového vzťahu (so všetkými jeho vadami) a aby voči novému dlhu nebolo možné uplatniť námietky vyplývajúce z tohto pôvodného záväzkového vzťahu.

Podľa názoru súdu tak v prerokúvanej veci nebola zistená existujúca spornosť alebo pochybnosť záväzkov, ktoré sa mali dohodou o urovnaní z 27. januára 2014 nahradiť, v zmysle § 585 ods. 1 Obč. zák. Neexistencia týchto predpokladov znamená, že dohoda o urovnaní z 27. januára 2014 nemôže mať účinky urovňania. Ak sa vonkajšou formou snaží navodzovať účinky urovňania, aby ťažilo z výhody § 585 ods. 2 Obč. zák. (zánik pôvodného záväzku a vznik nového), ide podľa názoru súdu o právny úkon, ktorý svojím účelom obchádza zákon (teda voľbou vonkajšej formy urovňania sa snaží obísť prísnejšie predpoklady iných foriem zmien existujúcich záväzkov, resp. vôbec zbaviť dlžníka pôvodných námietky zo záväzkového vzťahu), ktorý je podľa § 39 Obč. zák. neplatný.

10. Neplatnosť samotnej dohody o urovnaní by však neprekážala prípadnej konverzii tohto právneho úkonu (§ 41a ods. 1 Obč. zák; porov. cit. uzn. NS SR sp. zn. 6 Cdo 313/2012). Aj neplatné urovnanie by totiž mohlo spĺňať napr. náležitosti novácie alebo odpustenia časti dlhu. Z obsahu dohody o urovnaní z 27. januára 2014 však nemožno jasne zistiť, v čom má zmena záväzku spočívať. Za zmenu nemožno v tomto smere považovať len prostý prejav „záväzok sa mení“, keďže nie je zrejmé, čo to znamená, teda ako sa má záväzok pre budúcnosť posudzovať (či má ísť aj naďalej o pôžičku alebo o niečo iné).

Okrem toho však všetky tieto právne úkony (novácia, odpustenie a pod.) predpokladajú existenciu platného novovaného záväzku. V prerokúvanej veci sa dohoda o urovnaní z 27. januára 2014 týkala pôvodného záväzku, ktorý mal vzniknúť zo zmluvy o Express pôžičke z júna 2008. Pretože žalobca ako veriteľ poskytoval túto pôžičku v rámci svojho podnikania a žalovaný ju neprijímal na takéto účely, spĺňajú definíciu veriteľa a spotrebiteľa v zmysle § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom k 19. júnu 2008, a zmluva o pôžičke by bola zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. b) cit. zákona a úver ňou poskytnutý je spotrebiteľským úverom v právnej forme pôžičky [§ 2 písm. a) cit. zákona]. Ustanovenie § 4 ods. 1 cit. zákona vyžaduje, aby sa zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavrela písomne, inak je neplatná. V zmysle § 46 ods. 2 prvej vety Občianskeho zákonníka to znamená, že musí dôjsť k písomnému návrhu a jeho písomnému prijatiu (aj keď podpisy nemusia byť na tej istej listine). Písomný návrh a písomné prijatie v zmysle § 40 ods. 3 Obč. zák. znamená úkon vlastnoručne podpísaný konajúcou osobou. Z § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že prijatie musí byť bezvýhradné, teda obsah prejavu vôle prijímajúceho musí byť identický s prejavom vôle navrhovateľa. Identickosť v zmysle uvedeného ustanovenia znamená, že prijatie nesmie návrh modifikovať, ale ani ho rozširovať o ďalšie náležitosti. Citované ustanovenia je potrebné vykladať tak, že v prípade právnych úkonov, u ktorých zákon predpisuje určité podstatné náležitosti a u ktorých súčasne predpisuje určitú formu (písomnú), musí dôjsť tak k písomnému návrhu, ako aj k písomnému prijatiu všetkých týchto náležitostí, v opačnom prípade zmluva nevznikne, resp. je neplatná pre nedostatok formy.

11. Z obsahu listiny „Zmluva o poskytnutí Rýchlej pôžičky“ vyplýva, že žalobca najskôr (bez riadneho podpísania, ktoré nebolo dokázané) vyplnil údaje požadovanej pôžičky (sumu 60.000 Sk, splatnosť 5 rokov). Takto vyplnenú listinu (s podpisom žalovaného) by bolo možné považovať za písomný návrh na uzavretie zmluvy v zmysle § 43a ods. 1 Obč. zák., ktorý musel byť zo strany Consumer Finance Holding, a.s., písomne prijatý, a to bezvýhradne. Táto spoločnosť však následne zmenila dve podstatné náležitosti - sumu pôžičky a výšku splátok. Táto spoločnosť tak prijala návrh zmluvy žalovaného so zmenami a doplneniami. Takéto prijatie však v zmysle § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka je novým návrhom (§ 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka), ktorý si vyžaduje nové prijatie zo strany pôvodného oferenta - dlžníka. Zo strany spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. tak zmena a doplnenie ďalších náležitostí do zmluvy znamenali zmenu pôvodného návrhu, čo v zmysle citovaného § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka nebolo možné považovať za prijatie návrhu, ale za nový návrh, ktorý si vyžadoval písomné prijatie zo strany žalovaného. Nebolo však preukázané, že by k takému písomnému prijatiu (podpisaniu listiny žalovaným po jej doplnení) došlo.

12. Ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. postihuje neplatnosťou zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá nie je uzavretá písomne. Ochranný účel uvedeného ustanovenia, ktorého cieľom je viazať vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere na riadne oboznámenie a vyjadrenie všetkých náležitostí podľa

§ 4 ods. 2 cit. zákona do listiny a tým umožniť dlžníkovi mať jasný prehľad o tom, čo a s akými zmluvnými podmienkami uzatvára, podľa názoru súdu vylučuje aj čo i len analogické použitie § 275 ods. 4 Obchodného zákonníka, ktorý v určitých prípadoch umožňuje nahradiť výslovný prejav vôle akceptanta jeho konkludentným úkonom - konaním v súlade s návrhom zmluvy a takémuto prejavu priznáva charakter prijatia návrhu zmluvy. Z logiky veci totiž takýto konkludentný úkon nie je písomný, čo ale odporuje už citovanému § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z. normujúcemu písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v spojení s § 46 ods. 2 Obč. zák., podľa ktorého je v takom prípade nevyhnutné písomné prijatie návrhu zmluvy. Tento záver podporuje aj ustanovenie § 4 ods. 3 cit. zákona, ktorý v určitých prípadoch (čerpanie úveru) konvaliduje nedostatok náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere; z chýbajúceho odkazu v tomto ustanovení na „odsek 1“ však možno vyvodiť, že nemožno týmto spôsobom konvalidovať nedostatok písomnej formy.

Podľa názoru súdu tak nedošlo k vzniku zmluvy o pôžičke z 23. júna 2008 v súlade s § 4 ods. 1 zák. č. 258/2001 Z. z., § 44 ods. 2 a § 46 ods. 2 prvou vetou Občianskeho zákonníka. Nedošlo teda k platnému vzniku záväzku, ktorého sa týkala dohoda o urovaní. Pre neexistenciu pôvodného záväzku by teda nebolo možné túto dohodu o neplatnom urovaní konvertovať ani na dohodu o novácii alebo o odpustení neexistujúceho dlhu.

13. Ak potom Consumer Finance Holding a.s. poskytla žalovanému sumu 30.000 Sk, činila tak bez existencie platnej zmluvy s ním. Plnenie poskytnuté žalovanému je tak plnením bez právneho dôvodu, teda bezdôvodným obohatením v zmysle § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Na túto situáciu nedopadá ani ustanovenie § 455 ods. 1 Obč. zák., pretože v prerokúvanej veci nejde o zmluvu neplatnú pre vadu formy, ale o to, že kvôli nedostatku konsenzu zmluva medzi účastníkmi vôbec platne nevznikla. Žalovaný tak podľa § 451 ods. 1 Obč. zák. bol povinný vydať získané bezdôvodné obohatenie, teda sumu 30.000 Sk (995,82 €). Tento nárok sa však podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Vychádzajúc z toho, že v januári 2014 (podľa obsahu dohody o urovaní) už bol žalovaný v omeškaní so splácaním (ako bolo plánované v zmluve o pôžičke), je zrejmé, že suma 30.000 Sk mu musela byť vyplatená ešte výrazne skôr než v januári 2014 a dvojročná premlčacia doba bezdôvodného obohatenia musela uplynúť skôr než v januári 2016. Zmena veriteľa nemala na plynutie premlčacej doby vplyv (§ 111 Obč. zák.).

Žaloba podaná na súd 2. februára 2016 je tak podaná po uplynutí premlčacej doby. Keďže žalovaný je spotrebiteľom v zmysle § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z., musel súd v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa prihliadnuť na premlčanie práva aj bez - inak potrebnej (§ 100 ods. 1 tretia veta Obč. zák.) - námietky žalovaného.

14. Na základe uvedeného teda možno uzavrieť, že dohoda o urovaní z 27. januára 2014 je ako urovanie neplatná, v dôsledku čoho z neho nemohol vzniknúť nový záväzok (§ 585 ods. 2 Obč. zák.), ktorého by sa žalobca mohol domáhať. Uplatňovaniu záväzkov priamo na základe zmluvy z júna 2008 (v spojení s prípadnou nováciou) prekáža to, že zmluva z júna 2008 platne nevznikla. Priznaniu žalovaného nároku ako bezdôvodného obohatenia zasa bráni jeho premlčanie. Zo všetkých týchto dôvodov tak súd žalobu zamietol (výrok I).

15. O trovách bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O. s. p. Žalobca si trovy uplatnil, no bol neúspešný, preto súd o jeho návrhu na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O. s. p.) rozhodol tak, že mu ich nepriznal. Žalovaný zasa žiadne trovy nežiadal, takže tu nebol návrh, o ktorom by sa malo rozhodovať.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať do 15 dní od doručenia jeho rovnopisu písomne na podpísanom súde.

V odvolaní treba popri označení súdu, ktorému je adresované, dátume a podpise odvolateľa uviesť tiež, v akom rozsahu sa tento rozsudok napáda, v čom sa tento rozsudok alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový

stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O. s. p.), alebo f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.